

ПРИ КАЗАНА

Бѣше сѣбота. Учихме само до обѣдъ. Като се върнахъ отъ училище, дѣдо каза: — Тинко, баща ти и майка ти отидоха до града. Азъ нагласихъ казана. Тая година сливитѣ бѣха малко. Съ тебе ги брахме, съ тебе ще варимъ и ракията. Ти ще ми помагашъ.

Отидохме въ мазето. Подъ казана горѣше вече буенъ огънь. До него на единъ столъ бѣха наслагани десетина печени картофа.

— Земи ги! — каза дѣдо. — За тебе съмъ ги опекълъ. Много сѣ хубави! Той разрови огъня и хвърли въ него още дърва. Замисли се нѣщо, па рече:

— Знаешъ ли, какви тикви се опичатъ въ тая жаръ? После взе една голѣма, жълта тиква и я разцепи на две. Направи ѝ мѣсто въ огъня и я похлупи. Покри я най-напредъ съ пепель, а отгоре и съ жаръ.

— Сега ти ще подклаждашъ казана, а азъ ще закарамъ на нивата една кола торъ, — рече той. Докато се върна, тиквата ще се опече.

На двора бѣ натоварена колата съ торъ още преди обѣдъ. Дѣдо запрегна воловетѣ и се прекръсти. Преди да потегли, каза:

— Ако се забавя, гледай да не се препълни котелътъ съ ракия. Опитвай я! Напълни чашката отъ тржбата на казана и плисни ракията въ огъня. Ако пламне, подклаждай казана да ври още! Ако загасне, махни огъня, та да не ври повече казанътъ.

Дѣдо замина съ колата, а азъ не се отдѣляхъ отъ огъня. Когато котелътъ се напълни съ ракия по-горе отъ срѣдата, решихъ да я опитамъ. Напълнихъ чашката отъ тржбата и плиснахъ ракията въ огъня. Тя избухна съ силенъ синъ пламъкъ.

— Ще си пийна, рекохъ си. Ще видя, каква е сега, като гори. А после ще я опитамъ, каква е — когато не може да гори.

Напълнихъ чашката и я изпихъ. Очитѣ ми се насълзиха. Устнитѣ ми се изпришиха. Нѣщо ме задави. Азъ седнахъ до казана. Не се мина много и дѣдо завика:

— Тинко, Тинко, ела отвори портата!